

«Будемо діяти на випередження»

У березні минулого року фактично заново було сформовано Азово-Чорноморське РУ. Про проблеми, з якими зіштовхнулися «зелені кашкети» на новому місці, їхні завдання та плани на майбутнє розповідає полковник Сергій Бідило.

4
стор.

Орда відступила...

Напередодні Нового року російські війська залишили частину окупованої території і дали можливість українським прикордонникам взяти під контроль усі населені пункти, які належать Херсонській області. Проте після себе окупанти залишили руїни, гори сміття та «незабутні» враження про своє перебування у місцевих мешканців.

7
стор.

ПРИКОРДОННИК УКРАЇНИ

№ 1 (5447)

9 січня 2015 року

ГАЗЕТА ДЕРЖАВНОЇ ПРИКОРДОННОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

Заснована у 1943 році

Салют із «Градів» і дід «Комар»

У найкращій компанії і з найгіршими сусідами зустріли Новий рік прикордонники та арміяці на блокпосту «Майорськ». Це свято хлопці, мабуть, згадуватимуть усе життя.

Володимир ПАТОЛА,
фото автора

Усі готувалися до служби в нічний час, оскільки в основному саме вночі найбільше обстрілюють наші позиції. Незважаючи на встановлене перемир'я між сторонами, починаючи з 17-ої години 31-го січня з боку терористів почали лунати поодинокі постріли зі стрілецької зброї. І чим ближче до Нового року, тим щільнішою була канонада сепаратистів. До автоматів додалися гранатомети, крупнокаліберна зброя, артилерія та, зрештою, системи залпового вогню «Град».

Стрільба призупинилася близько 22-ої години за київським часом, саме тоді терористи зустрічали Новий рік. Після цього десь 30 хвилин тривало затишшя. А за 10 хвилин до опівночі за Києвом надійшла інформація, що на позиціях терористів стоять декілька установок «Град», націлених на наш блокпост. Старшим на позиції було негайно вжито заходів для завчасного виявлення застосування «Градів» і збереження життя особового складу. Обстрілу чекали з останнім ударом курантів, але незаконні збройні формування обмежилися вогнем з реактивних піхотних вогнететів і мінометів. Продовжувалися обстріли з гранатометів.

— «Град» прилетів близько першої години ночі. За 200 метрів від блокпоста розірвалися два реактивних снаряди. За кілька хвилин — ще два. Знаючи тактику пристрелки «Градів» (від трьох до п'яти пострілів, після чого проводиться коригування і ве-

деться шквальний залповий вогонь по цілі), ми зітхали з полегшенням, коли після одиночних розривів зарядів за 20–25 хвилин не починався залповий обстріл, — ділиться враженнями заступник начальника оперативно-військового відділу «Краматорськ» підполковник Сергій Данилюк.

Ближче до ранку стрільба зі стрілецької зброї та гранатометів лунала дедалі рідше і близько 5-ої ранку взагалі стихла. Мабуть, терористи стомилися, «насытжувалися» й поснули. Ніч обійшлася без жертв.

— Необхідно віддати належне хлопцям, які щодня стикаються з подібним. Коли починають лунати постріли та вибухи, військовослужбовці інстинктивно перевіряють зброю, засоби захисту і, наче нічого не відбулося, продовжують робити свою справу. Їх можна однозначно назвати мужніми й сильними чоловіками, справжніми синами своєї Батьківщини, — розповідає підполковник Данилюк про колектив, у якому зустріли Новий рік.

Однак, на радість прикордонників, зіпсований салютом сепаратистів настрої непогано підняв найкращий у світі Дід Мороз. У гості в розташування підрозділу завітав давній друг військових — волонтер на прізвище «Комар». Цього разу він був із штучною бородою в кожусі Діда Мороза і... з подарунками. Дід «Комар» приніс солодоші, фрукти та традиційне ігристе вино. Навіть на передовій його привітання звучали тепло, святково, дарували надію, що наступний рік зустрічатимемо в мирній і сильній Україні. ■

ЗА МИНУЛИЙ ТИЖДЕНЬ

Державний кордон України перетнуло

1,2 млн. осіб

286 тис. транспортних засобів

Затримано за незаконне перетинання кордону 29 осіб

з них 19 незаконних мігрантів

Вилучено 3 од. зброї

Затримано товарів і вантажів, що незаконно переміщувалися через державний кордон, на

391 тис. грн.

КОРОТКО ПРО ГОЛОВНЕ

■ 3 прицілом на Європу

Згідно з законом України «Про стандарти, технічні регламенти та процедури оцінки відповідності» й на виконання статей 26 і 124 Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом з 1 січня 2016 року європейські та міжнародні стандарти діятимуть на території України замість національних стандартів. Про це йдеться у відповідному наказі Міністерства економічного розвитку і торгівлі України, затвердженому 30 грудня 2014 року. Відтак, починаючи з 2016 року низку національних стандартів України змінять, а деякі повністю скасують. Взагалі ж, перехід на нові стандарти стане ще одним вагомим кроком нашої країни до ЄС. А сама адаптація євростандартів має полегшити вихід на нові ринки українських виробників.

Олена ТАЩИЛІНА

■ Лише 3,9% українців готові віддати Донбас Росії

Як свідчать результати соціологічного дослідження, проведеного Київським міжнародним інститутом соціології, дві третини громадян України повністю переконані, що керівництво Росії підтримує терористичні організації «ДНР» та «ЛНР», і вважають, що РФ не повинна втручатися у суверенні справи України. Кількість респондентів, які підтримують цю думку, пом'якшується із Заходу на Схід: Захід (83,4%), Центр (73,1%), Південь (57,9%), Схід (49,9%), Донбас (37,4%). При цьому, всього 1,4% громадян вважають, що Росія жодним чином не підтримує псевдореспубліки. Водночас за перспективу членства «ДНР» і «ЛНР» у Російській Федерації найбільше виступив Донбас — 17,3%. Україна в цілому таку ідею не підтримала (всього 3,9% готові віддати ці регіони Росії). Дослідження проводилося протягом 4–19 грудня 2014. У ході дослідження було проведено 3035 інтерв'ю з дорослими жителями України, які проживають в 179 населених пунктах України. Статистична похибка вибірки не перевищує 1,8%. У Луганській і Донецькій областях опитування проводилося тільки на території, контрольованій українською владою.

Юрій ЗАНОЗ

■ Рука підтримки переселенцям

Станом на 5 січня 2015 року за даними управління соціального захисту населення взято на облік 838 300 тимчасово переміщених осіб з Донбасу та Криму. Про це повідомив міністр соціальної політики Павло Розенко. Він також зазначив, що 176 500 сімей отримали щомісячну адресну допомогу для покриття витрат на проживання загальною сумою 358,4 млн. гривень.

Сергій ПОЛЩУК

НА КОНТРОЛІ ГЛАВИ ДЕРЖАВИ

Про безпеку, зброю та тил

Президент України Петро Порошенко провів робочу нараду з керівниками силових відомств держави за участі Секретаря РНБО Олександра Турчинова, міністра оборони України генерал-полковника Степана Полторака, міністра інформаційної політики Юрія Стеця, начальника Генерального штабу ЗСУ генерал-полковника Віктора Муженка, Голови Держприкордонслужби України генерал-лейтенанта Віктора Назаренка, керівника Антитерористичного центру при СБУ генерал-полковника Василя Грицака, а також радника Президента України, представника волонтерських організацій Юрія Бірюкова.

Андрій ГЕРАСИМКІВ

Як повідомили в офіційному представництві Глави Держави, в ході наради головно увагу було приділено аналізу ситуації в зоні АТО та стану виконання Мінських домовленостей. Також було розглянуто питання дотримання режиму припинення вогню, рівня матеріально-технічного забезпечення військ, стану виконання рішень РНБО щодо пропускового режиму на лінії розмежування та заходів з протидії фінансуванню тероризму.

Насамперед Президент України наголосив на необхідності посилення заходів з протидії терористичним загрозам і доручив силовикам активізувати зусилля зі звільнення українських військових, які перебувають у полоні терористів.

«Завдяки розвідці та СБУ ми володіємо інформацією про місцезнаходження та кількість наших військових, які зараз перебувають під арештом незаконних збройних формувань. Ми маємо зробити все для їхнього якнайшвидшого визволення», — підкреслив Петро Порошенко. Водночас Президент доручив СБУ посилити роботу на пунктах

контролю в'їзду—виїзду щодо недопущення ввезення на територію України контрабанди і забезпечити проходження через ці пункти лише оформлених вантажів зареєстрованих підприємств.

У продовження цієї теми Секретар РНБО Олександр Турчинов доповів Президенту про те, що для проведення комплексних антитерористичних заходів перетин через лінію зіткнення у зоні АТО буде обмежено до 7 транспортних коридорів, а всі інші шляхи буде перекрито.

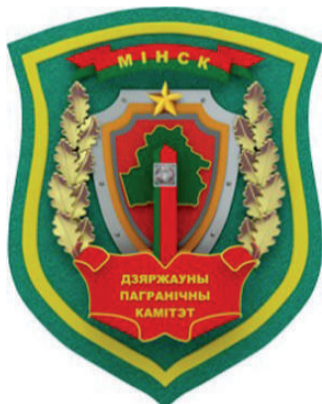
Що стосується рівня матеріально-технічного забезпечення підрозділів, які виконують завдання в зоні АТО, то тут Президент заслухав доповіді керівників силових відомств про стан готовності фортифікаційних споруд на лінії розмежування, ситуацію з надходженням військово-технічної та матеріальної допомоги від країн-партнерів України, а також процес переоснащення військ сучасною бойовою технікою, зокрема засобами протитатарської боротьби.

Окрім того, Петро Порошенко звернув увагу присутніх на те, що кожен мобілізований військовослужбовець повинен бути забезпечений усім необхідним, а питання вибору постачальника має узгоджуватися керівниками силових відомств з волонтерами. «Якщо потрібно переглянути компанії-постачальники, які були в минулому, потрібно це зробити за участі волонтерів. Я був приємно вражений якістю та ціною української продукції для військових, представленою на Яворівському полігоні, і прошу Міністерство оборони врахувати цю позицію», — зауважив Глава Держави.

СУСІДИ

У сьбрів – новий прикордонний загін

У Білорусі створено Мозирський прикордонний загін, який із 20.00 5 січня 2015 року приступив до охорони українсько-білоруського кордону.

Василь ДРОЗДОВ

Як повідомили у прес-центрі Держприкордонкомітету Республіки Білорусь, рішення про формування нового територіального органу прикордонної служби з місцем дислокації в селищі Прудок Мозирського району було прийнято президентом Білорусі Олександром Лукашенко 18 листопада минулого року. Загін створено на базі відділу прикордонної служби «Прудок» Гомельської прикордонної групи. Він складається з двох прикордонних постів, чотирьох застав і однієї мобільної застави. Загін охоронятиме ділянку

кордону протяжністю 377 км, з яких майже 48 км — водна.

Прикордонне відомство сусідньої держави інформує, що Мозирський прикордонний загін забезпечить роботу двох міждержавних автомобільних пунктів пропуску «Олександрівка» та «Глушкевичі», міжнародного автомобільного — «Нова Рудня», міжнародного залізничного — «Словечно» та пункту спрощеного пропуску «Підгаллі».

«Всі необхідні заходи щодо створення прикордонної інфраструктури, комплектування штату загону було проведено в найкоротші терміни», — зазначили в Держприкордонкомітеті Білорусі.

БЮДЖЕТ

Обмеження зарплат – не для військових

Під час брифінгу, що відбувся в Будинку Уряду, заступник міністра фінансів України Денис Фудашкін повідомив про набуття чинності закону України «Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України», відповідно до якого передбачено обмеження заробітної плати державних службовців.

Світлана ДЕЙЧУК

«Закон у прикінцевих положеннях пункту 10 чітко передбачає встановлення обмежень заробітної плати для державних службовців у розмірі 7-ми мінімальних заробітних плат, а у випадку скорочення чисельності без відповідної зміни фонду оплати праці — до 10 мінімальних заробітних плат. Це обмеження не стосу-

ється військовослужбовців», — наголосив заступник міністра фінансів України.

Він також зауважив, що цим Законом передбачено скорочення чисельності державних службовців на 20%, а також управлінських апаратів державних компаній державного сектору економіки та обмеження зарплати для державних компаній у розмірі до 10 мінімальних заробітних плат.

Заступник міністра фінансів додав, що єдиний виняток стосовно обмеження заробітної плати у державному секторі економіки передбачено для стратегічних підприємств, перелік яких визначає Кабінет Міністрів.

ЄВРОІНТЕГРАЦІЯ

Кордон з ЄС має зникнути

Про це заявив міністр закордонних справ України Павло Клімкін під час свого візиту на Закарпаття.

Глава МЗС, зокрема, зазначив, що 2015-й стане роком, коли зникнуть кордони між Євросоюзом та Україною. Однак, за його словами, перед цим вони мають стати по-справжньому європейськими.

Робота в даному напрямку вже активно ведеться з Польщею. Крім цього, є домовленість про запровадження спільного

митного і прикордонного контролю на кордоні з Угорщиною та Словаччиною.

Також керівник зовнішньополітичного відомства наголосив на важливості запровадження для України безвізового режиму та біометричних паспортів. «Біометрика — основа безпеки як українських громадян, так і Європи. Сьогодні тривають переговори з представниками ЄС у питанні максимального спрощення процесу видачі Шенгенських віз», — підкреслив Павло Клімкін.

Ольга МІРОШНИЧЕНКО

НАВЧАННЯ

Одеса надійно прикрита

Прикордонники Одеського загону Морської охорони провели тренування із недопущення втечі диверсантів за кордон на швидкісних маломірних судах.

Наталя ГУМЕНЮК

Днями по-зимовому сіру й буденну картинку одеського яхт-клубу, розташованого на

переході, портові працівники та навіть яхтсмени, котрі перебували поблизу, здивовано й трохи напружено озирнулися.

«Балаклава» своїм корпусом перекрыла вихід з акваторії яхт-клубу: «По порушнику державного кордону – вогонь!»... Випадкові глядачі навкруги завмерли, не повіривши власним вухам.

Проте замість пострілів тишу розсік гуркіт мотору. До одного з причалів на швидкісному моторному човні мчала група захоплення від спецпідрозділу Одеського ЗМО у повному екіпуванні та зі зброєю. Проходжі поспішили відступити на безпечну відстань, але не втратили цікавості до розвитку подій. Дехто, побачивши на причалах яхт-клубу операторів з фото та відеокамерами, навіть припустив, що знімають кінофільм, як це часто буває в Одесі.

Усі ці дії, що збоку скидалися на елементи кінопостановки, були частиною тренування українських моряків-прикордонників. Бійці морського спецпідрозді-

лу оточили умовно позначену яхту-порушника в готовності блокувати дії терористів, які за легендою навчаль, підкупивши одного з капітанів яхт, планували втечу за кордон.

Для більшої реалістичності правоохоронці навіть власників яхти не попереджали про тренування. Однак усі, навіть випадкові учасники подій, поставилися до дій моряків з розумінням і повагою.

Останнім часом Одеса періодично відчуває на собі спроби «розхитування» суспільно-політичної ситуації в місті. Тож у свідомості людей вже з'явилося розуміння, що без тренувань та підготовки ефективно протистояти злочинним елементам неможливо. А захист миру й спокою рідного міста краще довіряти професіоналам, які діють упевнено.

Моряки-прикордонники перевірили свої сили, а пересічні громадяни отримали підтвердження того, що з моря Одеса прикрита надійною Морською охороною Держприкордонслужби!

БЛАГОДІЙНІСТЬ

З теплом і з добром

У переддень Нового року прикордонники Харківського загону отримали подарунки від міської влади Харкова, пенітенціарії і жителів міста.

Сергій ПОЛІЩУК

Традицію класти подарунки під ялинку було порушено, адже їх кількість не помістилася б під новорічним деревцем. Загалом у господарстві прикордонників добавилося 15 нових металевих печей, які в народі звуться буржуйками, три електрогенератори, а також більше трьох тонн продуктів до святкового столу.

На церемонії передачі допомоги начальника управління Державної пенітенціарної служби в Харківській області Олександр Крикушенко повідомив, що силами працівників управління для прикордонників вдалося зібрати консервацію, крупи, борошно, макаронні вироби, а також консервовані фрукти і компот до новорічного столу.

– Сьогодні міська влада та всі небайдужі люди роблять все для того, щоб воїни, які охороняють наш державний кордон, були

взуті, одягнені, ситі та з гарним настроєм заступали на охорону державного кордону, – наголосив директор департаменту комунального господарства Харкова Віктор Кітанін.

У переддень Нового року він побажав, щоб прикордонники завжди з почуттям виконаного обов'язку і головне – живими – поверталися зі служби у свої підрозділи, у рідні домівки. Головний комунальник Харкова підкреслив, що ми живемо у складний час, а охорона кордону – здійснюється цілодобово і за будь-якої погоди, тому місцева влада й жителі всіляко долучаються до того, щоб покращити умови служби персоналу Харківського загону, який охороняє 285 кілометрів держрубежу.

Варто зауважити, що влада Харкова вже не вперше підтримує прикордонників. Раніше охоронцям рубезів передали близько 700 зимових курток і понад 700 пар берців. У планах міста й надалі підтримувати охоронців держрубежу.

НОВОРІЧНИЙ МЮЗИКЛ

Святковий настрій від «Кози-Дерези»

Хто найпершим зустрічає Новий рік в Україні? Малеча відповіла хором: «Прикордонники!» Із таким патріотичним настроєм у Центрі культури та мистецтв СБУ розпочав новорічну виставу для дітей прикордонників Академічний ансамбль пісні і танцю Держприкордонслужби України.

Наталя УСТЯНЦЕВА

Подібні святкові спектаклі від рідного прикордонного ансамблю стали вже традицією. На цей раз діти й дорослі насолоджувалися тематичною музичною виставою під назвою «Коза-Дереза». Казкові персонажі постійно вели діалог із переповненим залом дітлахів. Малеча відчувала себе невід'ємною частиною мюзиклу. Так гуртом артистам вдалося досягти головної моралі – добро, справедливість і дружба є всеосяжними та непереможними.

– Ми дуже влячні Ансамблю і керівництву Держприкордонслужби за можливість переглянути прекрасний новорічний мюзикл. Ось вже другий рік поспіль ми з онуком відвідуємо прикордонну ялинку. На цей раз нам сподобало-

ся ще більше. Я була вражена акторською майстерністю і барвистими костюмами виконавців. Онук отримав багато позитивних емоцій, а це зараз найголовніше для нашої сім'ї, – поділилася враженнями бабуся п'ятирічного Богдана та водночас мати офіцера-прикордонника, який наразі перебуває у зоні АТО.

Привітати дітей захисників нашої держави із Новорічними та Різдвяними святами прийшли не лише батьки, бабусі й дідуся, але й представники Адміністрації Держприкордонслужби.

– Бажаю кожній родині у Новому році успіхів, терпіння й добра! І як говорять у нас в Україні – миру в наших серцях і душах, миру й стабільності нашій славній Україні! – промовив заступник директора Департаменту – начальник управління роботи з персоналом генерал-майор Валерій Калюжний.

ГАРЯЧІ БУДНІ

Зупинили батьковбивцю

Чернігівські прикордонники разом зі співробітниками міліції завадили підозрюваному у вбивстві українцю втекти до Росії. За інформацією обласного УМВС у перший день нового року у своєму будинку було знайдено мертвим 57-річного місцевого жителя. У скоєнні злочину відразу ж запідозрили співмешканця 24-річної доньки покійного. І це не випадково – підозрюваний раніше вже був судимий, та й грошей у дім не приносив – безробітний. Міліціонери перевірили всі можливі місця перебування чоловіка та сповістили про нього прикордонників, оскільки до кордону з РФ від селища всього 4 кілометри. Наступного ж дня підозрюваного затримали, коли той намагався перетнути держкордон. Зазначимо, що в 1990-их роках затриманий був судимий за вбивство свого батька.

Олександр ДУДКО

Приборкали норавливого

Новорічні свята приносять чимало сюрпризів, у тому числі й не дуже приємних. Так сталося із чернівецькими прикордонниками, котрі, як і зазвичай, здійснювали огляд авто на контрольному посту. Водій «Фольксфегена» відмовився надавати правоохоронцям посвідчуючі особу документи. Більш того, він почав погрожувати прикордонникам розправою, висловлював невдоволення в їхній бік та навіть спробував заволодіти табельною зброєю. Аби зупинити агресивного чоловіка прикордонники здійснили попереджувальний постріл вгору та, врешті, затримали правопорушника. Для встановлення обставин інциденту чоловіка, який виявився місцевим жителем, доправили до прикордонного підрозділу та поінформували представників МВС. Згодом у найближчій лікарні затриманий пройшов експертизу, яка й підтвердила, що чоловік перебував у стані алкогольного сп'яніння.

Людмила ТКАЧЕНКО

Дременув як заєць

Отримавши інформацію про можливе незаконне переміщення через кордон тютюнових виробів, «зелені кашкети» Котовського загону виставили додаткові наряди. За деякий час вартові рубезу помітили автомобіль «Мерседес», який на великій швидкості мчав з боку українського населеного пункту Олексіївка. Правоохоронці негайно розпочали його переслідування. Щоб уникнути зустрічі з прикордонниками, водій вистрибнув з кабіни авто і, як заєць, кинувся навіткача. У залишеному «Мерседесі» знаходилися пакунки з тютюновими виробами, попередня вартість яких склала близько 300 тисяч гривень.

Ігор ПЛЕТЕНЬ

Полковник Сергій Бідило: «Будемо діяти на випередження»

Ще рік тому ніхто й уявити не міг, що між Кримом і Херсонською областю з'являться прикордонники. Але це так сталося після анексії Криму Росією. І в березні минулого року фактично заново сформовано Азово-Чорноморське регіональне управління Держприкордонслужби. Про проблеми, з якими зіштовхнулися «зелені кашкети» на новому місці, їхні завдання та плани на майбутнє розповідає начальник регіонального управління полковник Сергій Бідило.

— Сергію Вікторовичу, після виходу з Криму наших військовослужбовців минуло вже 9 місяців. Як Ви сьогодні ставитеся до колег, котрі не покинули півострів та перешли на бік Росії?

— Якщо коротко — як до зрадників. Зрозуміло, що можуть бути різні обставини, які перешкоджають переїзду до нового місця служби. Але ми приймали Присягу — і цим все сказано!

Куди більше поважаю вибір тих кримчан, які вийшли на «материк» та, скориставшись своїм законним правом на звільнення, повернулися до своїх родин у цивільному статусі. До таких у мене претензій немає.

— Традиційно охоронці кордону із сусідніх країн активно співпрацюють. Чи підтримуються контакти українських прикордонників з російськими колегами в Криму?

— Ми маємо не сусідство, а підступну анексію. Тому ніяких дружніх контактів немає і бути не може. Ми виходили з ними на зв'язок лише з вимогою виведення російських військових і прикордонників з території Херсонської області.

— Практично всі прикордонники, котрі служили в Криму, залишили там квартири. Як вирішуються проблеми забезпечення їх житлом на новому місці?

— Це питання для керівництва нашої Служби — пріоритетне. Поки що здебільшого покладаємося на механізм винаймання житла та виплачуємо компенсації нашим військовослужбовцям. Надалі планується будувати для них квартири. Робота з місцевими органами влади у цьому напрямку вже ведеться. Розглядаються різні варіанти, зокрема, використання будівель, які можна відремонтувати.

— Цього року плануються нові хвилі мобілізації. Вам критично не вистачає бійців?

— Справа не тільки в цьому. Виконання поставлених завдань ми й при нинішньому складі не зриваємо. Швидше за все є необхідність замінити тих, хто прийшов до нас із першою хвилею мобілізації. Хоча багато хто з цих людей виявив бажання залишитися на службі.

— Об'єкти адмінкордону російськими безпілотниками продовжуються?

— Розвідка суміжної території практикується силовиками багатьох країн, тому польоти дронів чи вертольотів поблизу адміністративної лінії між Кримом і Херсонщиною вважати чимось надприродним не варто.

— Як прокоментуєте інформацію в ЗМІ стосовно корупційних дій деяких Ваших підлеглих?

— Це елемент інформаційної війни, якій, як і війні класичній, притаманні будь-які засоби. Є сили, яким невідгана стабільність у регіоні, й прикордонники зовсім не вписуються в їхні плани. Прикро, що деякі журналісти, не розібравшись у ситуації, підхоплюють і поширюють провокаційні заяви.

Зокрема, дивує коли нас звинувачують у незаконному оформленні ванта-

жив, створенні штучних черг, вимаганні хабарів за пропуск вантажного транспорту тощо. Офіційно заявляю: прикордонники не мають до цього ніякого стосунку. Наша справа — паспортний контроль, виявлення зброї, боєприпасів, наркотиків. Крапка. А неправильно оформлені документи на м'ясо, ковбасу чи «молочку» — це компетенція митниці та інших служб.

Не заперечую, серед прикордонників трапляються нечисті на руку люди. Ми із цим боремося. До прикладу, за останні кілька місяців порушено дві кримінальні справи, більше 40 осіб переміщено на інші посади, 26 із них — з пониженням.

охороняють кордон. До цієї справи долучилися і представники козацьких формувань, меджлісу, організації з охорони громадського порядку.

— Сьогодні із зони АТО в інші регіони України можуть потрапляти зброя та боєприпаси. Як цьому завадити?

— Навколо території, контрольованої терористами, діють контрольні пункти та пости, на яких здійснюють контроль прикордонники, військовослужбовці ЗСУ та представники МВС. Проте гарантовано перекрити усі канали складно. Тому будемо діяти на випередження. Вважаю, що додаткові «фільтри», здатні зменшити цей потік, необхідно створювати на межі

— Що Ви можете сказати про волонтерський рух?

— Ніхто не сподівався, що волонтерство набере таких обертів. Що допомогатимуть усі — від простого слюсаря до директора великого підприємства. Для нас особливо актуальним це було на перших порах, коли прикордонники тільки прийшли у Херсон і потрібно було забезпечити охорону адміністративної лінії з Кримом. Нам везли все, що було потрібно: будматеріали, продовольство, спорядження, амуніцію тощо. За час розбудови та становлення наші підрозділи отримали шефської та волонтерської допомоги на суму понад два мільйони гривень. Сьогодні керівництво Служби оперативно вирішує всі питання забезпечення. До нас надходить все необхідне: техніка, озброєння та продовольство. Тим не менш, від допомоги волонтерів ми не відмовляємося і дуже за неї вдячні.

— Прикордонники завжди покладалися на допомогу місцевих жителів. Наскільки це актуально для Ваших підрозділів?

— Практично всюди у підконтрольних районах у нас є добровільні помічники. Є штаби і пункти громадських формувань. Вони мають свій статут, засоби пересування і разом з нашими співробітниками

Херсонської та Запорізької областей. Напрацювання в цьому напрямку вже є, і ми звернулися з пропозиціями до керівництва Держприкордонслужби.

— За повідомленнями ЗМІ, останнім часом на окупованій території почастішали випадки утисків членів сімей українських військовослужбовців. Родини багатьох Ваших підлеглих продовжують проживати в Криму. Чи не було подібних випадків з ними?

— Можу сказати, що за час проходження служби в регіональному управлінні до мене із повідомленням про таке не зверталася жодна людина. Але якщо щось подібне трапляється, впевнений, що керівництво Служби і я особисто зробимо все необхідне, щоб забезпечити членів сімей наших прикордонників.

— Впадає в очі досить скромне облаштування наших контрольних пунктів в'їзду-виїзду на межі з Кримом у порівнянні з російськими пунктами пропуску. Як можна пояснити такий контраст?

— Звичайно, це дійсно не такі пункти пропуску, до яких звикли громадяни України при перетині легітимних кордонів, наприклад, при виїзді в європейські держави або в ту ж Російську Федерацію. Але ж не треба забувати, що ні Україна, ні інші сві-

тові держави, за винятком таких «прогресивних і демократичних», як Венесуела та Північна Корея, не визнали анексію Криму, а вкладати кошти у зведення повноцінних пунктів пропуску всередині держави — це, як мінімум, недоцільно.

— Ви хочете сказати, що це не пов'язано з фінансово-економічним становищем у країні, а є суто політичним рішенням?

— Звісно, бойові дії всередині країни ще не зробили жодну державу багатшою, але на облаштуванні кордону, особливо останнім часом, і Президент, і Уряд економити на безпеці країни не збираються. До того ж, не можна забувати і про допомогу волонтерів. Просто Крим був і буде українським регіоном. У багатьох громадян анексованого півострову вже настає період прозріння, інші ж, ще перебуваючи під впливом «зомбобачення», все ж починають задумуватися, чи так погано жилося Криму у складі України. Тому питання про «повернення» Криму ніхто не знімає з порядку дня.

— Сергію Вікторовичу, з моменту завершення і до анексії Криму основними результатами оперативно-службової діяльності Азово-Чорноморського регіонального управління були затримання за незаконний промисел водних ресурсів і контроль за виходом маломірних плавзасобів. Чи є актуальними ці питання сьогодні?

— Напружена обстановка на ділянці регіонального управління наклала нові відбитки на основні напрямки діяльності. Кількість пропускних операцій і результати ОСД в наших контрольних пунктах в'їзду-виїзду майже не поступаються «класичним» пунктам пропуску. Кількість вилученої зброї перевищила за сотню, а наше географічне положення — між зоною АТО і тимчасово окупованою територією — давно змінило пріоритети служби. Проте контроль за виходом на воду маломірних плавзасобів не тільки не втратив актуальності, а навпаки посилюється в світлі можливого нападу диверсійно-розвідувальних груп, переміщення найманців і зброї на Азовському напрямку.

— У яких випадках громадянам України може бути відмовлено при в'їзді на материк з території Криму?

— Закон України «Про забезпечення прав і свобод громадян і правовий режим на тимчасово окупованій території України» визначає, що громадяни України мають право на вільний і безперешкодний в'їзд та виїзд з тимчасово окупованої території за умови пред'явлення документа, що підтверджує громадянство України. Інша справа, що багато жителів Криму свого часу поміняли паспорти на федеративні й тепер є «щасливими» володарями недійсних документів, тому що світова спільнота не визнає незаконно створених на території анексованого Криму органів місцевої влади, ОВІРів і паспортних столів. Такі громадяни при перетині адміністративної лінії до відповідальності не притягуються, але й на материкову частину не пропусकाються.

— Відомо, що під час анексії Криму російські війська не тільки окупували півострів, але й вторглися до Херсонщини...

— На Арабатській стрілці, півострові Ад та на півострові Чонгар так і сталося. Тож ми були змушені почати копіткий і затишний переговорний процес та при повній підтримці усіх зацікавлених державних структур зробили все, що було можливо. Протилежна сторона часто поводитися неадекватно. Вони то починали переміщення людей і техніки, то відступали, то поверталися, то брали нас на приціл, хоча на переговорах ми були без зброї.

Наразі уся територія Херсонської області перебуває під контролем нашої Служби. Сподіваюся, що з часом зможу сказати так і про Крим.

— Дякую за змістовні відповіді!

Спілкувався Сергій КАРНАУХ

НАВМИСНО НЕ ПРИДУМАЄШ

Андрій КУЧЕРОВ

«Треба їхати. Нема чого розмірковувати, часу до Нового року майже не залишилося», — думав про себе Анатолій, повертаючись зі служби додому. Нещодавно він закінчив телефонну розмову з другом, котрий як і він, починав службу у званні «лейтенант» на одній із застав західного кордону. Сашко та Толя, були, як то кажуть, не розлий вода.

Але пройшов час, велика країна припинила існування, Україна стала незалежною, з'явилися нові кордони. І молоді офіцери одночасно змінили місце служби. Один переїхав на новостворений кордон з Молдовою, інший — у передмістя Черкас, де створювався центр з підготовки майбутніх фахівців-прикордонників. Сім'ї офіцерів і прапорщиків спочатку проживали там на квартирах та у вагончиках, але керівництво вкладало чималі кошти у будівництво житла для новостворених підрозділів і, як результат, першу чергу у вигляді кількох будинків було здано напередодні Нового року. Так що друзі запрошували не лише на свята, але й на новосілля. Одним словом, треба їхати.

Дружина Анатолія — Наталя — сприйняла ідею чоловіка позитивно. Але по-своєму, по-жіночому. Подруга, дружина Олександра, нещодавно народила дівчинку і бажання подивитися на немовлят було вельми великим. І як виглядала подруга після пологів, питання теж не другорядне. Загалом, обговорити та побачити при зустрічі було що!

— А як ми потрапимо в цей... Оршанець? — запитала Наталя, звертаючись до чоловіка. Вона хоча й непогано знала географію України, однак такого населеного пункту не зустрічала на мапі області.

— Купимо квитки на потяг і поїдемо до Черкас. У теплі, з комфортом, — мріяв Анатолій. — Обов'язково з дітьми. Своїх покажемо, на їхніх подивимося, — додав чоловік. Наталя не заперечувала.

***

...Анатолій отримав відпускний квиток, у якому значилося, що йому надається друга частина відпустки. Молодому офіцеру не личить відпочивати «на повну катушку» влітку. Обов'язково залишався «хвіст» на зиму...

Збори були короткими. А інакше й бути не могло в сім'ї військовому, а до того ж прикордоннику. Тим більш що всі усвідомлювали: їдуть у приємну подорож відмічати Новий рік! Тому кожен із членів офіцерської родини був вмотивований. Особливо раділи дітки: їх у Анатолія було двоє: син та донька, які народилися з різницею в один рік. Їм, завтрашнім школярам, будь-яка поїздка за межі прикордонних підрозділів, де кожен кут знайомий, — була великою радістю. Отже, гостинці закуплено, теплий одяг упаковано у валізи. Календар показував 28 грудня. Зимове сонце ліниво «виповзло» на синє небо...

***

...Добравшись до залізниці, сім'я направилася на автобусну станцію, яка знаходилася поруч. Анатолій звернувся у касу. Досвідчені товариші по службі порадили не гаяти часу, а доїхати автобусом до Джанкою. «Це крупний залізничний вузол. Звідти завжди можна виїхати куди завгодно. Хоч «прямим», хоч «транзитним». Не забувай, що «на носі» Новий рік. Бажаючих їхати багато. Не ти один такий розумний» — підвів риску під навчальною бесідою майор. Анатолій йому вірив, адже старший товариш по спільному кабінету мав саркастичну тещу і кожен Новий рік вона, шантажуючи «залишити без спадку», у агресивній манері примушувала їхати через всю країну майорську сім'ю напередодні новорічних свят на Чернігівщину. Дотепний майор-прикордонник, у свою чергу, примудрявся прокласти маршрут таким чином, щоб потрапити до «гарячих» тещиних обіймів за

кілька годин до традиційного новорічного послання глави держави. За спиною «улюбленої мами» у позі стійкого олов'яного солдата завжди стояв щасливий тещ, показуючи поглядом на пляшку, що «погіла» на святковому столі. Але це була зовсім інша історія, хоча у майорських кабінетних спогадах цей відрізок вимушених тещиних канікул був найприємнішим.

Квитки до Джанкою Анатолій взяв без проблем. Чекати автобус необхідно було півгодини, але це не сильно хвилювало офіцера, адже попереду — зустріч з товаришем!

Джанкою зустрів сирію погодою та повивчастим вітром.

— Скоріше б у теплий вагон, — сказала дружина Наталя, прикриваючи дітей від вітру.

Анатолій направився до кас з повною впевненістю у перемозі. Але його чекало розчарування: ані прямих, ані транзитних квитків на найближчу добу не було. Хіба хтось відмовиться від поїздки і буде здава-

Стало зрозумілим, що ані вмовляння, ані інші чари на горду та самостійну панянку не діють. За цією сценою тихо спостерігали усі присутні. Щоб якимось реабілітуватися в очах присутніх та не залишитись без заробітку, циганські «мамки» поглядами розглядали інших жертв. Деякі з них зупинилися на Наталі з Анатолієм.

— Давай звідси виїжджати. Я переживаю за дітей, — звернулася знервована Наталя до чоловіка.

Анатолій повернувся до кас і спитав у касира поради. Немолода жінка, співчужаючи відповіла, що можуть бути варіанти у Сімферополі. Тільки треба їхати оперативно, адже більшість потягів їде у вечірню годину. А з Джанкою автобусом їхати півтори години... Анатолій погодився з таким варіантом. Станція з табором згодом залишилися за спиною і начебто стало легше. Оптимізм не покидав молодого офіцера.

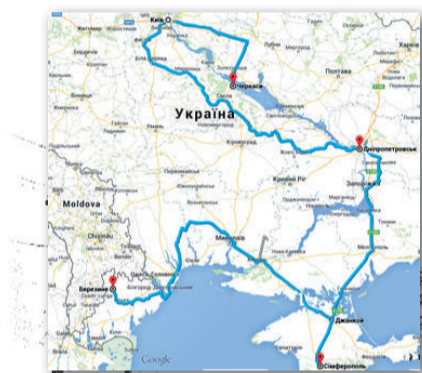
— На які напрямки є білети, — звернувся глава сім'ї до касира. Варіантів було небагато. Серед них Анатолію сподобався Дніпропетровськ. Взявши білети до рук, він, посміхаючись, повернувся до родини, придумавши на ходу пояснення свого вибору.

— Все ж таки центр країни. У будь-який бік доберемося швидко. Та й ночувати ж не на вокзалі будемо. Всі втомилися, в тому числі й діти, — швидко пояснив глава сім'ї свою позицію і взяв у руки валізи.

Від такого напору дружина трохи здивувалася, але й не стала сперечатись: перспектива дихати свіжим кримським повітрям всю ніч їй не подобалася.

Дніпропетровський потяг вирушив чітко за графіком. «Сім-фе-ро-поль» — читали по складах, дивлячись у вікно діти, надпис на даху будівлі. Останнє, що Анатолій згадав перед тим як заснути, — великий неоновий напис на фронтальній стінці вокзалу «З Новим роком, дорогі гості Криму!».

Новорічний «Експрес»

Недарма кажуть: як зустрінеш Новий рік, так його і проведеш. Варто додати, що не так важливо як: важливіше з ким! А якщо є можливість і бажання виїхати в інше місто до друзів, з якими пов'язані найкращі спогади у період проходження служби? Тим більш, що ви довго не бачилися: служба спочатку звела вас разом, а потім розкидала по різних регіонах держави...

***

Сімферополь хоч і є столицею півострова, але ситуація з залізничними квитками була не менш напруженою. Почувши пункт призначення подорожі, касир, відмовляючи Анатолію, похитала головою. Варіантів ніяких. Взагалі.

Сам вокзал більш нагадував розтривожений вулик. Люди з гірськолижної амуніцією вантажилися у вагони потяга, що прямував на захід України, інші заповнювали столичний експрес, треті прямували з гостинцями до родичів на схід і північ. Одним словом, до потреб Анатолія та його сім'ї нікому не було ніякого діла. Відходячи від кас, Анатолій побачив групу молодиків, які періодично підходили до людей і пропонували якісь послуги. «Перекупники працюють» — пояснив собі побачене Анатолій і рішуче направився до них. Але своєрідний «рятувальний круг» за хвилину виявився звичайною мильною бульбашкою. Ціна, яку «заломили» винахідливі хлопці була замрійною. Якщо навіть продати всі гостинці разом з каністрою вина, яку з обережністю спакували окремо, потрібна сума не набиралася.

«Прийшов час приймати вольове та мужнє рішення» — вирішив молодий офіцер і повернувся до каси. Перспектива ночувати на вокзалі не втішала, переїздами молода сім'я була трохи змучена, а омріяні Черкаси як результат не вдалих поки що мандрів стали ще далі, аніж на початку подорожі. Єдиний хто міг по-доброму позаздрити Анатолію, так це наставник-майор. Мандруючи на північ, навіть він ніколи не прокладав маршрут через Кримський півострів.

***

Вокзал Дніпропетровська чимось нагадував свого сімферопольського «брата». Арка, колони, велике скупчення людей на платформах та біля кас.

— І тут всі хочуть кудись їхати, — вголос розчаровано зауважив Анатолій дружині.

Діти, які ще до кінця не прокинулися, поставили питання:

— А це вже Черкаси?

Батьки дипломатично промовчали... Анатолій особливо не здивувався, коли на своє запитання з приводу білетів до Черкас отримав негативну відповідь.

— Давайте подивимося, що є до станції «Шевченко»? — запропонувала касир.

«Чому вони постійно питають про цю станцію?» — поставив собі питання Анатолій. Але перепитувати він не наважився: на офіцера дивилася приваблива дівчина-касир. В її очах він не міг предстати нечемою. Подякувавши, відійшов від віконця каси.

— Поїдемо на автовокзал. Пам'ятаєш, такий варіант нам порадила провідниця, — хотів внести позитивний настрій у розмову з сім'єю її глава.

— Тату, а коли ми приїдемо до Черкас? — цікавилися діти.

Зранку вони не отримали відповіді, тому запитали ще раз.

— Скоро — по-військовому стисло відповів Анатолій і з великим бажанням взяв у руку найтяжчу валізу.

Іхати довго не довелося. Автовокзал знаходився недалеко.

— Краще б ми сюди не приїжджали, — резюмувала дружина Наталя побачене на автостанції.

Якщо вокзал Сімферополя здався великим розтривоженим, то автовокзал Дніпропетровська нагадував вулик, у якому добре похазяїнували ведмеді. Люди з валізами пересувалися з такою швидкістю, що зникали з очей скоріше, ніж Анатолій намагався закінчити запитання. Водії пускали людей у автобус і швидко виїжджали у рейс. Каси представляли неприступні фортеці: бажаючи виїхати хоч кудись атакували віконця з азартом і наполегливістю. Сім'я зрозуміла: якщо їм і доведеться виїхати з Дніпропетровська, то це точно не автобусом. Залишався залізничний вокзал...

Анатолій вирішив не змінювати тактики розмови з касиром і вирішив розглянути всі існуючі варіанти. З усієї нечисленної палітри він вибрав столицю, відмовившись від станції ім. Т. Шевченка. Перепитати у молодої дівчини-касирки він знову не наважився.

— Їдемо у Київ, побачимо столицю! Навіть пішки звідти зможемо дійти до Черкаса, — підкреслив свій вибір Анатолій.

Подивившись на Наталю він зрозумів, що жарт виявився невдалим.

— Толю, завтра вже 30 грудня. Такими темпами ми спокійно можемо зустріти свято або на вокзалі, або в вагоні. Тобі що більше подобається? — спитала чоловіка дружина.

Замість відповіді вона почула від дітей:

— А завтра ми вже приїдемо до Черкаса?..

Настрій був зіпсований. Від'їжджаючи від вокзалу, глава сім'ї згадав, як їм на вокзалі пропонували екскурсії, обов'язковим елементом яких були мости та найдовша у Європі набережна. Засинаючи, Анатолій уявив свою мандрівку у вигляді моста. З одного боку річки вони заїхали на нього, а з'їзд на інший не проглядається...

***

Київ зустрів молоду сім'ю свіжим снігом і святковим настроєм. Сьогодні, 30 грудня, у столиці був ажіотаж: кількість людей на вокзалі не піддавалася підрахункам, а об'яви щодо потягів, які відправлялись у подорож, не закінчувалися.

— На прямий потяг до Черкаса білетів немає, але на кіровоградський є. Тільки у Черкасах ви будете о 4-й ранку. Може поїдете до «Шевченка»? Я можу подивитись більш зручний варіант, — запропонувала касир.

— Мене все влаштовує, шукати нічого не потрібно, ми готові вийти у Черкасах о 4-й ранку, нам не звикати! — не піддався на вмовляння Анатолій.

Він не повірив, що буде зранку у Черкасах, поки двічі не прочитав інформацію на білеті. Третій раз вголос він прочитав її дружині та дітям.

— Ура!!! — кричали діти, висловлюючи загальний настрій сім'ї.

Всі повірили, що перспектива залишитися на Новий рік на вокзалі швидко розтанула, як і поганий настрій. Залишок дня у Києві промайнув швидко і невдовзі, розмістившись у теплому купе потяга «Київ—Кіровоград», сім'я заснула міцним спокійним сном.

Провідник розбудив заздалегідь. І хоча надворі була темінь, ніхто не хотів спати, діти почали швиденько збиратися.

— Чер-ка-си, — прочитали вголос донька та син надпис на вокзалі.

Вона підсвічувалася вокзальними прожекторами. Крім самої назви міста, на фасаді будівлі красувався електронний годинник. Всім присутнім він нагадував не тільки час, але й дату. Сьогодні вже було 31 грудня. До свята залишилося менше доби!

На пероні було тихо. На відміну від Сімферополя, Дніпропетровська та Києва, на вокзалі Черкаса було малолюдно та затишно. Таксист, який повіз сім'ю в Оршанець, підмітив, що всі, хто планував мандрувати в інші міста, виїхали вчора. До того ж «Шевченко» більш привабливіше, ніж Черкаси.

«Знову це «Шевченко»? Що це за назва? Де воно знаходиться?» — думав Анатолій і навіть хотів звернутися з цим

питанням до водія. Але тут фари висвітили залізні ворота частини, на яких було зображено прикордонну символіку.

— Все як і у нас, — сказала дружина, поглядом показуючи на ворота.

Чоловік-прикордонник, посміхнувшись, кивнув головою на знак згоди. Всі втомилася й раділи, що подорож, яка затягнулася на три дні, нарешті закінчилася.

***

Друзі влаштували родині Анатолія привітний прийом! Були і святкові приготування, і застілля, і подарунки, і спогади, і... сам Новий рік! Першими втомилася діти і їх відправили спати в окрему кімнату. Маленькі близнюки хазяїв заснули ще раніше в дитячій кімнаті. Мами-подружки розмістились у великій кімнаті, щоб контролювати сон дітей, маючи при цьому можливість подальшого спілкування.

— А ми заночуємо у сусідів. Всі комфортно будуть спати, — сказав Сашко Анатолію. — Мій колега-сусід з сім'єю поїхав до батьків, а нам залишив ключі від квартири. До того ж зранку поллємо квіти, — сказав хазяїн квартири, упаковуючи зі столу в поліетиленовий кульок напої та легку закуску. — Солодке залишаємо дівчатам! До ранку! — попрощалися з друзинами чоловіки.

У сусідській «двушці» було менш комфортно. Відчувалося, що хазяї лише перевезли речі і ще не до кінця влаштувалися. Одна кімната була заставлена речами, а в іншій, центральній, і розташувалися друзі. Час у розмовах промайнув швидко. Тут були і спогади про спільну службу, розмови про товаришів, командирів і перспективи військової кар'єри...

***

...Січневе сонце світило у очі політньому. Яскраво й тепло. Анатолій повернувся на інший бік, але заснути вже не міг. Розкривши очі, він намагався згадати, де знаходиться. Перед очима була незнайома кімната та детальна карта Черкаської області, що висіла на стіні. Погляд офіцера притягли чорні лінії, які позначають залізничні шляхи. Основні з них пересіклися в районі Сміла. Сфокусувавши погляд на перехресті шляхів, очі вловили напис «Станція ім. Тараса Шевченка». Він заплющив очі, зачекав кілька секунд і знову відкрив. Надпис нікуди не подівся.

Анатолій сів на край дивана. Надпис не зник. Вставши на ноги, він підійшов до карти. Нічого не змінилося. І Черкаси, і станція Шевченка, як й інші об'єкти на мапі, нікуди не поділися.

— Анатолію, молодець, що прокинувся сам! Збирайся, дівчата приготували сніданок, потім підемо у ліс! Тут шикарні місця для прогулянок! — додав Сашко, який встав значно раніше і провів «розвідку» у власній квартирі.

Повернувшись до сусідської квартири він був поголений і одягнений у спортивний костюм.

— Слухай, а залізнична станція ім. Шевченка далеко від Черкаса? — запитав Анатолій.

Він чекав, що друг відповідь щось обнадійливе, але почув зовсім інше:

— Толю, це крупний залізничний вузол і дуже зручний для подорожей. Через цю станцію проходить безліч потягів. Електричкою 35 хвилин, по трасі — 30 км до Черкаса. Я був здивований, що ви приїхали саме у Черкаси, а не до станції «Шевченко». А... наразі пішли, нас чекають! — монотонно закінчив Сашко та потягнув за руку Анатолія від карти.

Протягом двох днів друзі гуляли та відпочивали. Час проминув швидко. Повертаючись родині Анатолія не хотілося, але довелося. З однією пересадкою. На станції Шевченка...

...Зустрівшись після відпустки на службі з друзями, Анатолій жваво розповідав про новорічні сімейні мандри по містах України. Цього року його розповідь була більш цікавою, ніж маршрут товариша майора на Чернігівщину до тещі... ■

Орда відступила...

Напередодні Нового року російські війська залишили частину окупованої території і дали можливість українським прикордонникам взяти під контроль важливі інфраструктурні об'єкти та населені пункти, які належать Херсонській області. Проте після себе окупанти залишили руїни, гори сміття та «незабутні» враження про своє перебування у місцевих мешканців.

Андрій КУЧЕРОВ

Однак у цієї події було своєрідне продовження. Українські прикордонники, які брали під контроль виїзний шлях з Чонгару на Кримський півострів, були шоковані побаченим у прилеглих будівлях. Один із них — Дмитро Капустін — виклав на своїй сторінці у Facebook світлина з коротким коментарем. Його варто викласти без скорочень: «Готель грабувати по-соромилася, хоч і сторож там простий цивільний. А ось кафе Чонгар і платні туалети, які там були до окупації, зроблені за останнім писком моди, пограбували повністю, виламавши двері, вибивши вікна та вивізиши унітази й раковини, а також позривали світильники зі стель і розетки з вимикачами зі стін», — написав Дмитро. За його даними, ще одне місцеве кафе російські військові «розбомбили повністю, залишилася від будівлі лише одна коробка та розбиті холодильники для напоїв».

«Ну так а що, бичача тяга і крисятництво — це візитна картка путінської Росії», — додав український прикордонник.

Треба відмітити, що це повідомлення миттєво розійшлося не лише по соціальних мережах але й по стрічках новин. Громадськість, як то кажуть, на власні очі змогла побачити,

який «порядок» залишила після себе російська армія.

Редакція газети зв'язалася з автором повідомлень Дмитром Капустіном. Дмитро Володимирович один із перших побачив на власні очі руїни, які після себе залишили окупанти.

«Нашим провідником став сторож місцевого готелю, — розповідає Дмитро. — Саме він провів екскурсію територією, яку спочатку захопили, а згодом залишили окупанти. Крім зруйнованого кафе ми заглянули на пост ДАІ, розташований поблизу дороги. Двері у будівлі відсутні або виламані, сучасні пластикові вікна зняті, а ті що не піддавалися демонтажу — зруйновано варварським методом. Жалюгідний стан був і в кафе. Про що будівлю відомо всім».

Переглядаючи опубліковані світлинки відчуваєш своєрідне «дежа вю»: щось подібне, пов'язане з російською армією, вже спостерігали у недалеке минуле — 2008-й рік — і згадати восьмиденну війну Росії з Грузією, то фотографії тимчасово захоплених територій підкажуть на знайомий «почерк»...

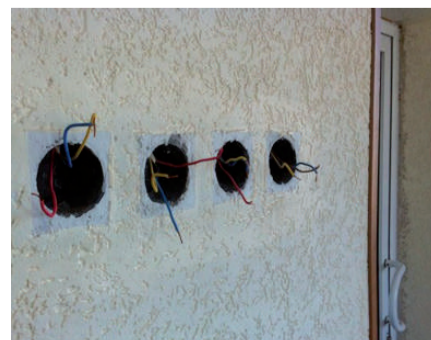
Після 2008 року російська армія, за словами багатьох російських високосадовців, кардинально змінилася: стала більш оснащеною та комплектується на професійній основі. Але один фактор

залишився незмінним: кодекс безчестя, якого дотримуються російські вояки на окупованих територіях. І неважливо чи це український Чонгар, грузинські Цхинвал, чи Сухумі. Це не їхня рідна земля, тому й поведуться як класичні мародери з низьким інтелектуальним рівнем.

Від автора. Дмитро Капустін — автор популярної інформації та фотографій — мобілізований до Державної прикордонної служби у квітні 2014 року. Проживає у Запоріжжі. Починаючи з 1995-го півтора року служив строкову службу в українській армії. Звання — молодший сержант.

Навесні минулого року під час першої хвилі мобілізації самостійно пішов у військкомат, намагаючись вступити до лав Збройних Сил. Отримавши відмову, Дмитро спробував стати бійцем 79-ої аеромобільної бригади, що у Миколаєві. Але й тут патріота спіткала невдача. Проте за якийсь час військкомат задав про 37-річного добровольця та направив його до Бердянського прикордонного загону, де й служить Капустін нині.

Примітно, що Дмитро Володимирович працював у прес-службі Запорізької облдержадміністрації. Отже, творча робота з інформування громадськості йому знайома. «Прикордонник України» сподівається, що свої професійні здібності охоронець рубежу розвиватиме й надалі. ■

ПРО ПРИСВОЄННЯ ВІЙСЬКОВИХ ЗВАНЬ

від 16 грудня 2014 року №1114-ос
по Адміністрації Державної прикордонної
служби України
полковник
підполковнику ПУСТОВОЙТ Валентині
Петрівні
по Південному РУ Державної прикордонної
служби України
підполковник
майору ПАЛАМАРЧУКУ Сергію
Миколайовичу

від 18 грудня 2014 року №1124-ос
по Адміністрації Державної прикордонної
служби України
полковник
підполковнику КАЙДУНОВУ Володимирі
Івановичу

від 22 грудня 2014 року №1137-ос
по Адміністрації Державної прикордонної
служби України
підполковник
майору КОНДЮКУ Руслану Васильовичу
по Національній академії ДПСУ
ім. Б. Хмельницького
підполковник
майору ЗАЦЕПІНУ Олексію Євгеновичу

від 24 грудня 2014 року №1155-ос
по Східному РУ Державної прикордонної
служби України
підполковник
майору САВЕНКУ Костянтину Олександровичу

від 30 грудня 2014 року №1181-ос
Присвоїти чергове військове звання
достроково:
по Адміністрації Державної прикордонної
служби України
полковник
підполковнику ОРЛУ Олександрі
Васильовичу
підполковник
майору ГОРОБЦЮ Юрію
Григоровичу

від 30 грудня 2014 року №1187-ос
по Східному РУ Державної прикордонної
служби України
підполковник
майору СЕРБОВЦІ Руслану
Миколайовичу
по Центральній базі зберігання та постачання
Державної прикордонної служби України
підполковник
майору СКОРЕЦЬКОМУ Євгену
Анатолійовичу

від 31 грудня 2014 року №1191-ос
по Азово-Чорноморському РУ Державної
прикордонної служби України
підполковник
майору МАКЕДОНСЬКОМУ Олександрі
Петровичу
майору ФЮТУ Олександрі
Михайловичу

Управління кадрів АДПСУ

НАРОДНА ПІДТРИМКА

Тонна олів'є – до зони АТО

Світлана ДЕЙЧУК

Ось і настали зимові свята. Але яке ж свято без традиційного олів'є? – вирішили кияни. Тож 150 волонтерів нарізали сотні кілограмів добре відомих усім інгредієнтів воістину народного салату і найголовніше – робили це з любов'ю, адже знали, що результатом їхньої роботи смакуватимуть безстрашні воїни на Сході країни. Додати драйву на волонтерській кухні прийшли музиканти гурту «Танок на майдані Конго».

Отож ціла тонна святкового салату прибула до зони АТО. Першими скуштували «культу» новорічну страву прикордонники та десантники. Запевнили,

що завдяки цьому відчули себе як удома, в мирний час, коли теж мали можливість їсти олів'є та зустрічати Новий рік разом із сім'єю.

«Російським солдатам такого не привезли, а нас частували», – тішилися українські бійці...

СЛУЖБА РОЗШУКУ ДІТЕЙ
Магнолії-ТВ

Артур Луговий
Донецька область.
Допоможіть знайти 14-річного Артура Лугового, учня Амвросіївської школи-інтернату!

8 вересня 2014 року хлопчик пішов з дитячого реабілітаційного центру «Смарагдове місто», розташованого у Краснолиманському районі Донецької області, та більше його не бачили.

Прикмети дитини: виглядає на 14-15 років, 155 см на зріст, худорлявої статури, коротке руське волосся, сіро-блакитні очі.

116000
Дзвінки з усіх мобільних телефонів БЕЗКОШТОВНІ

www.detipoisk.com

ПОЕТИЧНИМ РЯДКОМ

Свято на бойовому посту

Життя триває, чути кроки січня.
Прикрашені ялинки новорічні,
І світлий настрій кличе святкувати.
Зима накрила світ покривом білим.
А ми, щоб не світлится на прицілі,
Спішили одягнути маскхалати.

Сьогодні фронтових сто грам – не злочин.
Вогню спокійне небо не пророчить,
В порядку зброя, хлопці на постах.
Святкують сім'ї, школи і садочки.
І наша вогнева окрема точка
Їх спокій захищає неспроста.

Спокійні, зосереджені, тверезі,
Бійці працюють – жереб на терезах.
Прогріті двигуни стареньких танків.
Молитви рідних нашій душі гріють,
І волонтерський шарф дає надію
Не змерзнути сьогодні до світанку.

Земля батьків, ти знала стільки крові.
Твоє повітря неспокійне знову,
І десь під снігом нас чатують міни.
Заради честі і заради дому
Ми не дамо образити нікому
Сестру, Кохану, Матір, Україну.

Капітан Володимир ПАТОЛА

ОТАКОЇ!

Грузинський прийом

Під час прикордонного контролю здати у віконце свій паспорт, а за мить отримати документ зі штампом і пляшечкою-двома смачного грузинського вина. Так сьогодні оформляють пасажирів грузинські прикордонники. Проте удостоюють грузини такого приемного бонусу не всіх – для цього потрібно бути українцем.

Олена ТАЩИЛІНА

Таким чином наші друзі з Грузії демонструють свою підтримку Україні. Про це повідомив на своїй сторінці у соцмережі український нардеп Віталій Чепинога. «А сьогодні в аеропорту Тбілісі кожно українцю по прильоту

видають дві пляшки вина. Просто так. Тому, що українці. І тому, що грузини. А ще тому, що Новий рік. Адже вони справжні брати і сестри! Спасибі тобі, Сестро наша! Справжня! З Новим роком і тебе, рідна Грузіє!» – написав Чепинога.

Ті наші співвітчизники, які на новорічні свята приїхали до цієї країни,

вже переконалися в привітності грузинів. «Грузія! Прикордонники, ставлячи штамп кожному громадянину України, дають пляшку вина (разом із паспортом через віконце) Неріально круто! Весь рейс на позитиві!» – розповідає українська пасажирка Ольга Амір.

МИТЬ РОЗРЯДКИ

– Люба, у нас є що поїсти?
– Коханий, їж усе, що знайдеш в холодильнику!
– Ах ти, господине моя! Сама лід приготувала чи хтось допомагав?

У понеділок я завжди відчуваю себе Робінзоном Крузо. Дуже сумую за п'ятницею.

– Гроші є?
– Ні!
– А якщо знайду?
– Буду вдячний!
– Кохана, тобі не холодно?
– Холодно.
– Як добре, що я тепло вдягнувся!

Вулицями ходить грип і робить привабливу пропозицію:

«Слухай, два тижні в ліжку. Тільки ти і я».

– Маааа! Завтра батьківські збори! Підеш?

– Ні!
– А чому?
– Знаю я ці батьківські збори! Ми краще з тобою на ці гроші в Єгипет з'їзимо!

Бувають у житті міти... Бувають і неміти...

Вивіска на воротах: «На подвір'ї злий собака». Хтось дописав: «Без зубів». Господар побачив і дописав: «Засмокче насмерть».

– Я вирішив зекономити на весіллі.
– Як?
– Весілля не буде.

– Мама міа, італіано пісаро! – закричав кіт, побачивши нові італійські туфлі...

– Скажіть, будь ласка, у вас ацетилсаліцилова кислота є?

– Аспірин чи що?
– Так, так, так ... весь час забуваю це слово.

ВЕСЕЛИМ ОЛІВЦЕМ

Запам'ятай, доно, – немає гіршого свята за Новий рік!

ПРО ЖИТТЯ ДЕРЖАВНОГО РУБЕЖУ
компетентно, яскраво, цікаво всім

читайте у газеті «Прикордонник України» та журналі «Кордон», передплата на які не закінчується ніколи

Передплатний індекс:
газети – 61023, журналу – 43736

Засновник:
Адміністрація
Державної
прикордонної
служби України

Видається
з липня 1943 року

**ПРИКОРДОННИК
УКРАЇНИ**

Свідоцтво про реєстрацію:
КВ № 8071 (28.10.2003 р.)
Передплатний індекс:
61023

Головний редактор
Олег БОЙКО

Відповідальний секретар
Андрій ГЕРАСИМКІВ

Черговий по номеру
Василь КЛИМЕНКО

Тижневик надруковано у друкарні ТОВ «Мега-Поліграф»
Адреса: м. Київ, вул. М. Вовчка, 12/14. Тел.: 581-68-15

Замовлення: 39539
Наклад: 5600 прим.

З питань розміщення реклами на шпальтах газети звертатися у відділ реклами та договірної роботи Інформагентства Держприкордонслужби України за тел.: (044) 566-43-30

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій, а рекламної інформації – рекламодавець. Редакція не листується з читачами. Редакція може не поділяти точку зору автора. Рукописи не повертаються і не рецензуються. Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. При використанні наших публікацій посилання на газету обов'язкове.

Наша адреса:
02099, м. Київ,
вул. Ялтинська, 11

Тел./факс:
566-43-30 (багатоканальний)
239-85-73, 239-85-77

E-mail: redactor@pvu.gov.ua
kordo@ukr.net